

скърбы! Охъ, мамо, мила мамо! Дѣто щяше да
мя оставишь тѣй сираче на свѣта, по-добрѣ да
бѣше мя прибрала съ себе си въ чернж-тж прѣсть.
(заплаква).

Неда.

Не плачи, царкыню! Богъ е милостивъ!

Райна.

Охъ! Недо, Недо! какъ да не плачиъ, кога
съмь останѣла тѣй не мила, не драга. — Майка
ми ми остави млада глупава; двана-та ми братя,
далечь отъ мене, стоятъ въ Цариградъ като залогъ;
Богъ знае кога тѣ ще ся върнажтъ. Единъ тейбо
при мене, и той ето толкози вѣрмя го нѣма ни-
какъ, па и никой не ми обажда дѣ е... Ахъ, да
не бы наши-тѣ врагове да ся го изѣли!

ЯВЛЕНИЕ IV.

Райна, Тулла, Неда.

Тулла.

Види ся да сж дошли лоши вѣсти.

Райна.

Каквы вѣсти, Тулло? кажи ми! — О Боже
упази ны отъ скърбь. — Какво е Тулло? кажи
ми..... що мълчишь.

Тулла.

Не знаиъ и азъ що е. не знаиъ — Нѣма
нищо. Какво зло може да бѣде? Богъ е съ насъ;